

[Hønnig Philipsen.]

nødvendigt at fremsætte disse bemærkninger, ikke mindst på dette tidspunkt, hvor vi har åbningsdebat.

Må jeg så gøre et par bemærkninger til hr. Guldberg, fordi jeg synes, at såvel hr. Guldberg som andre i den boligdebat, der har været ført sommeren igennem, ligesom forsøger at overbevise andre og måske allermost sig selv om, at jo tiere man gentager en påstand, som vitterlig ikke er rigtig, jo rigtigere bliver den. Herved narrer man ikke blot sig selv, men også og i nok så høj grad befolkningen.

I sin tale, hvori han stillede et spørgsmål til den nye boligminister om, hvorvidt man fra socialdemokratiets henholdsvis regeringens side ville være villig til at overveje, om man skulle opdele det nuværende almennyttige byggeri i ejerboliger på andelsbasis, gentog hr. Guldberg en påstand, som han efter min mening alt for tit har gentaget, og som ikke er rigtig, nemlig at det almennyttige byggeri, de sociale boligselskaber og andelsboligforeningerne i det almennyttige byggeri, bygger for offentlige midler. Det forekommer mig rigtigt, at man beder hr. Guldberg fra denne talerstol dokumentere, at det forholder sig således, for det gør det nemlig ikke. Det ved hr. Guldberg, og jeg synes, det ville være rigtigt, om vi én gang for alle fik denne påstand afkræftet. Sandheden er jo, som hr. Guldberg ved, at det almennyttige byggeri simpelt hen bygger for private midler, al den stund det er det private kapitalmarked, der finansierer alt boligbyggeri i dette land.

Og lad mig så gøre et par bemærkninger om det nærdemokrati, som hr. Guldberg efterlyste. Det forholder sig jo således, at den form for nærdemokrati, som jeg anser for det mest ideelle, man overhovedet kender, er det, vi i det almennyttige byggeri kender i andelsboligforeningerne, hvor de mennesker, som bor der, ganske enkelt forvalter deres egne anliggender under ansvar over for alle de andre mennesker, som bor i de respektive boligforeninger. Nærmere kan man efter min opfattelse ikke komme nærdemokratiet. Men det, hr. Guldberg glemmer, øjensynlig bevidst, er, at vi ønsker — sådan har jeg forstået såvel socialdemokratiet som regeringen — at dette nærdemokrati, som vi kender i andelsboligforeningerne, skulle udvides

til også at omfatte det private udlejningsbyggeri, i det omfang det ville være muligt for lejerne i dette byggeri at overtage boligene på andelsbasis og på de samme finansieringsvilkår, som vi kender i det almennyttige byggeri.

Jeg skal da villigt erkende — jeg tror, jeg tidligere har sagt det her i denne sal, men lad mig så gentage det — at der efter min opfattelse er stor forskel på den måde, hvorpå sociale boligselskaber er opbygget rent organisatorisk, og den måde, hvorpå andelsboligforeninger i det almennyttige byggeri er opbygget. Jeg har den opfattelse, at i de sociale boligselskaber er det mange gange således, at ledelsen formerer sig ved knopskydning, og det er ikke altid de skønneste blomster, der kommer ud af det, men det kunne man simpelt hen tage højde for ved ganske enkelt at organisere alt almennyttigt byggeri i dette land som andelsboligforeninger. Så ville man i hvert fald have opnået den tilstrækkelige grad af nærdemokrati i boligbevægelsen.

Lad mig så sige til sidst, at det, hr. Guldberg efterlyste eller burde efterlyse — jeg er ikke sikker på, han gjorde det — var, hvilke finansieringsmuligheder der kunne stilles til rådighed, for at lejere skulle kunne overtage private udlejningsejendomme på andelsbasis. Jeg synes, det er særdeles attråværdigt, og jeg har forstået, at hr. Guldberg ligeledes anser det for at være attråværdigt, at det ikke kun er et spørgsmål om at udmatrikulere det almennyttige byggeri til enkelte lejere, som måske kun har boet der i 2 år, mens man til gengæld ikke vil kunne tilgodese de mennesker, der måtte have boet i dette byggeri i 25-30 år eller mere.

Juul-Madsen: Da folketinget i foråret med et meget, meget snævert flertal — det var jo så lille, som det kunne være, når det skulle være et flertal — vedtog det ændringsforslag til ligningsloven, som i forbindelse med den 15. almindelige vurdering nu giver de højere skatter og de større byrder til parcelhusejerne over hele landet, kunne hr. Erhard Jakobsen have standset det, såfremt han havde villet. Han gjorde det ikke. Han foretrak at stole på et løfte fra statsministeren om, at hvis lovforslaget fik uheldige virkninger for parcelhusejerne, sådan som hr. Erhard Jakobsen fortolkede det i Glad-